

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou v právní věci

žalobce: **M.V.**
zastoupen JUDr. Alexandrem Kyreali
sídlem Ludvíka Poděště 1883/5, 708 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2020 č. j. MPSV-2020/59626-923, ve věci příspěvku na péči

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní námitky a stanovisko žalovaného:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 7. 5. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2020 č. j. MPSV-2020/59626-923 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky ze dne 27. 7. 2017 č. j. 403371/2017/OOI, kterým bylo rozhodnuto nepřiznat žalobci příspěvek na péči a zamítnout jeho zvýšení.
2. Žalobce předně namítl neúplnost a nepřesvědčivost posudku posudkové komise MPSV a posudkového orgánu I. stupně, neboť tyto se dostatečně nevypořádaly se zhodnocením podmínek zvládání všech aktivit, které jsou v rozporu s lékařskými zprávami, posudková komise se nevypořádala s námitkami k obsahu prvostupňového posudku, které žalobce vznesl, nebyly zhodnoceny další životní potřeby, které žalobce nezvládá, a to orientace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví a péče o domácnost, a to ve světle žalobcem předložených odborných nálezů a lékařských zpráv. Žalobce rozporoval nutnost svého vyšetření za hospitalizace, požadovanou posudkovou komisí, neboť má za to, že posudková komise měla dostatek lékařských zpráv k posouzení jeho zdravotního stavu, zejména zprávy MUDr. S.
3. Podle žalobce byl špatně zjištěn skutkový stav ohledně toho, jestli měl při svém vzdělávání asistenta pedagoga, namítl dále pochybení při sociálním šetření v roce 2016 a nepožádání školy o spolupráci
4. Žalobce vytkl žalovanému procesní pochybení, kdy nebylo posečkáno na opatrovníkovo vyjádření se k výzvě k součinnosti, neboť tento se pro špatný zdravotní stav nemohl dostavit k nahlížení do spisu, na což žalovaný reagoval tak, že opatrovník měl k nahlédnutí někoho zmocnit.
5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a setrval na svých závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí.
6. U jednání oba účastníci na svých stanoviscích setrvali. Zástupce žalobce navrhl zpracování revizního posudku jinou posudkovou komisí MPSV, neboť má za to, že posudek, ze kterého žalovaný vyšel, je vadný, a posudková komise je proti žalobci zaujatá.

Zjištění ze správního spisu:

7. Podáním z 12. 9. 2016 požádal tehdy nezletilý žalobce, zastoupen svou matkou Z. V., o příspěvek na péči. Sociální šetření provedl dožádaný úřad práce v Olomouci, kde žalobce pobýval na internátní škole SŠ, ZŠ a MŠ prof. X, dne 21. 11. 2016, sociálního šetření se kromě úřední osoby účastnila matka žalobce, která podávala většinu informací. Ta mj. uvedla, že žalobce není schopen pohybovat se mimo své sociální prostředí, ven nevychází kvůli zhoršené orientaci, v čase se neorientuje, často zapomíná, není schopen tvořit věty, není schopen vyřešit slovní úkol, oblečení si nenachystá, neobuje se bez dohledu, hygiena není provedena dobře, matka musí dohlížet na provedení. Dne 28. 2. 2017 zpracoval posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava posudek o zdravotním stavu žalobce (dále jen „prvostupňový posudek“) se závěrem, že žalobcův zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý z důvodu atypického autismu, lehké mozkové dysfunkce s poruchami chování ADHD a smíšené poruchy učení s vývojovou dysfázií, pro který žalobce nezvládá dvě základní životní potřeby, a to komunikaci a osobní aktivity. Nejde tak o osobu, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, neboť dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nevede k neschopnosti zvládat aspoň 3 základní životní potřeby.

8. Dne 29. 3. 2017 požádal žalobce o zvýšení příspěvku na péči, následně úřad práce obě řízení spojil.
9. Proti prvostupňovému posudku podal žalobce námitky, ve kterých namítal pochybení lékaře lékařské posudkové služby a poukázal na lékařské zprávy ze 14. 9. 2016 a závěry pedagogicko-psychologické poradny o psychologickém vyšetření a rovněž na záznam ze sociálního šetření. Dne 15. 5. 2017 posudkový lékař neshledal důvody ke změně posudkového závěru.
10. Dne 30. 5. 2017 žalobce vyjádřil nesouhlas se závěry posudkového lékaře, namítl pochybení a liknavý přístup a navrhl nové posouzení stupně závislosti. Posudkový lékař OSSZ Ostrava dne 22. 6. 2017 setrval na svém posudkovém závěru.
11. Následně úřad práce dne 27. 7. 2017 nepřiznal žalobci příspěvek na péči a nepřiznal ani zvýšení příspěvku na péči. Důvodem pro nepřiznání příspěvku na péči je to, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebuje každodenní mimořádnou péči alespoň ve třech oblastech základních životních potřeb posuzovaných podle § 9 zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“). S poukazem na ustanovení § 11 odst. 1 a § 12 odst. 1 písm. a) zákona o sociálních službách nenáleží žalobci zvýšení příspěvku na péči, neboť zvýšení příspěvku na péči náleží toliko tomu žadateli, kterému náleží samotný příspěvek.
12. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce nesouhlasil s nepřiznáním příspěvku na péči, neboť má za to, že závěr o zvládání životních potřeb s výjimkou dvou zde uvedených je nesprávný a poukázal na lékařskou zprávu MUDr. S. z 10. 7. 2017.
13. Žalovaný předložil věc k posouzení posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí (dále „posudkové komise MPSV“), která dospěla ke stejnému závěru jako prvostupňový posudkový lékař. Posudková komise dále uvedla, že nezohlednila informace, které v průběhu sociálního šetření podávala matka, neboť žalobce je 5 dnů v týdnu mimo její dozor v areálu školy a internátu.
14. Následně žalovaný rozhodnutím z 9. 2. 2018 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
15. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Zdůraznil, že trpí vývojovou dysfázií a atypickým autismem, přičemž se jedná o postižení, které závažným způsobem narušuje sociální vztahy, komunikaci a orientaci. Má sníženou práceschopnost, pomalé psychomotorické tempo, deficit pozornosti, nižší toleranci k zátěži, odmítavý postoj k povinnostem, je hůře přizpůsobivý, nesamostatný, pochází z nestabilního a méně podnětného rodinného prostředí. Aktuální úroveň rozumových schopností je v pásmu lehké mentální retardace. Tyto zdravotní komplikace mu brání v normálním fungování v běžných sociálních situacích a vyžaduje specifický přístup. Nutný je stálý zvýšený dohled s péčí dospělých osob. Kromě již přiznané nezvládnuté životní potřeby komunikace a osobní aktivity nezvládá ani péči o zdraví a dodržování léčebného režimu a orientaci a tudíž je závislý na péči jiné osoby a není schopen zvládat více základních životních potřeb ve smyslu § 8 zákona o sociálních službách.

16. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 6. 2018 č. j. 20 Ad 9/2018 – 37 žalobu zamítl, když posudek posudkové komise, který považoval za stěžejní důkaz, považoval za úplný a přesvědčivý. Nezpochybil posouzení základní životní potřeby orientace, neboť zejména ze sociálního šetření vyplynulo, že se žalobce v přirozeném prostředí, konkrétně ve škole a v internátu, zcela sám orientuje, co se týče dodržování léčebného režimu a péče o zdraví, odkázal na sociální šetření a posudek posudkové komise MPSV, ze kterého jednoznačně vyplývá, že žalobce neužívá pravidelně žádné léky a není tedy důvod hodnotit tento úkon jako nezvládaný.
17. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 4. 2019 č. j. 8 Ads 271/2018 – 34 zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného z 9. 2. 2018. Rozhodnutí žalovaného považoval za vnitřně rozporné. Vytkl žalovanému, že potřebné skutečnosti nezjišťoval od jiné relevantní osoby než od matky, kterou považovala posudková komise za nedůvěryhodnou, a pokud na to nereagoval ani žalovaný tím, že by si vyžádal doplnění posudku, nedostál své povinnosti odstranit vzniklé rozpory, když do úvahy připadá např. výslech jiných osob nebo osobní vyšetření stěžovatele, což je pravidlem, jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Vytkl dále žalovanému, že se vůbec nezabýval pojmem „péče o zdraví“ ve světle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 2637/17 z 23. 1. 2018 a rozsudku Nejvyššího správního soudu z 11. 2. 2014 č. j. 10 Ads 160/2014 – 48, a to zejména ve vztahu k Aspergerovu syndromu, kterým žalobce má trpět. Rovněž tak bez opory ve správním spisu je závěr o tom, že žalobce neměl při svém vzdělávání asistenta.
18. Žalovaný se po zrušení svého rozhodnutí z 9. 2. 2018 pokusil provést nové sociální šetření, které se ovšem provést nepodařilo, neboť s ním nesouhlasil ustanovený opatrovník nyní již zletilého žalobce (jeho matka), s odůvodnění, že zdravotní stav žalobce byl opakovaně vyšetřován a je tedy znám.
19. Žalovaný dále učinil dotaz na Střední školu, základní školu a mateřskou školu prof. X v Olomouci, kde se žalobce vzdělával ve školním roce 2016 – 2017. Škola uvedla, že žalobce neměl osobního ani pedagogického asistenta, byl orientovaný časem, místem, osobou, v přirozeném prostředí v obvyklých situacích, měl přiměřené duševní kompetence ve srovnání s ostatními vrstevníky, žalobci nebyla poskytována žádná pomoc při stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieně i péči o zdraví. Sam dojížděl do školy i ze školy vlakem z X (bydlel u X) do Olomouce a dále přesedl na olomouckou MHD a jel z hlavního nádraží do Olomouce X, kde je sídlo školy. Na internátě měl osobní volno, což znamená, že se mohl sám pohybovat v okolí školy. Chodil například nakupovat potraviny do nedalekého supermarketu. Nebyly s ním žádné výchovné problémy, ve vzdělávacím procesu byl podprůměrný.
20. Žalobce předložil žalovanému lékařskou zprávu MUDr. D. S. z 25. 3. 2019, ze které vyplývá diagnóza atypický autismus, lehká mentální retardace s poruchou chování ADHD – poruchy pozornosti, smíšené poruchy učení a vývojová dysfázie. V péči této ambulance je žalobce od roku 2016.
21. Žalovaný se obrátil na svou posudkovou komisi MPSV se žádostí o posouzení stupně závislosti s důrazem na závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019 č. j. 8 Ads 271/2018- 34.

22. Dne 9. 10. 2019 posudková komise MPSV ve složení předsedy komise, lékaře z oboru psychiatrie a tajemnice, na základě podkladů – posudkového spisu, spisu odvolacího orgánu, zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře MUDr. N. S., lékařských nálezů zaslaných žalobcem nebo předložených při jednání posudkové komise, a to MUDr. P. D., psychiatra z 5. 9. 2019, MUDr. D. S., psychiatra ze dne 30. 9. 2019, sdělení třídní učitelky SŠ, ZŠ a MŠ X Olomouc ze 14. 6. 2019 o žalobci, sociálního šetření z 21. 11. 2016, vyjádření matky žalobce z 2. 10. 2019 a vyšetření z psychiatrie MUDr. D. S. z 20. 7. 2017 a 25. 3. 2017, uzavřela, že žalobce nezvládá životní potřebu komunikace a péče o zdraví, zbývající životní potřeby zvládá. Žalobce ani jeho matka se jednání posudkové komise neúčastnili, ač byli předvoláni, a to z důvodu nemoci.
23. Následně žalovaný požádal posudkovou komisi o doplnění posouzení a zdůvodnění, proč byla při novém posouzení hodnocena základní životní potřeba osobní aktivity jako zvládaná, když se k této základní životní potřebě konkrétně posudková komise nevyjádřila, a jako nezvládaná základní životní potřeba péče o zdraví, což je v rozporu s prvostupňovým posudkem; dále požádal o vyjádření k potřebě péče o domácnost. Žalovaný požádal posudkovou komisi o přihlédnutí k uznán invalidity žalobce v II. stupni. Na to posudková komise dne 20. 2. 2020 sdělila žalovanému, že není schopna vypracovat posudek, neboť doloženými lékařskými nálezy nebyl dostatečně objektivizován zdravotní stav. Posudková komise trvá na nezbytnosti psychiatrického vyšetření žalobce za hospitalizace, a to po celkové nové administrativní revizi postupných posudkových hodnocení závěrů a rozporuplných údajů z odborných nálezů, z protichůdných sdělení školského úřadu a matky, kdy není možná bližší opravdová specifikace objektivního zdravotního stavu posuzovaného, neboť údaje sděluje matka. Vzhledem k požadovanému zpětnému hodnocení posuzovaného bylo rozhodnuto o nutném vyšetření a pozorování za hospitalizace, kdy toto již bylo opakovaně domluveno. Vzhledem k odmítání a odkládání však nebyla hospitalizace realizována. Termín nástupu hospitalizace byl stanoven na 21. 11. 2019. Na tuto reagoval žalobce prostřednictvím své matky 11. 11. 2019, kdy uvedl, že se domnívá, že není nutno zjišťovat nové skutečnosti ohledně zdravotního stavu, neboť lékařské zprávy i nové byly dodány. Dne 21. 11. 2019 matka žalobce telefonicky oznámila, že žalobce nemůže nastoupit k hospitalizaci na psychiatrické oddělení z důvodu nemoci. Doložila potvrzením MUDr. S. z 21. 11. 2019, ze kterého vyplývá „potvrzují akutní onemocnění od 20. 11. 2019 teploty, slabost, bolesti svalů. Vyšetřen dne 21. 11. 2019 ze závěrem susp. incp. viróza, doporučen klidový režim, doma 5 – 7 dní a dále kontrola dle stavu“. Následně žalobce prostřednictvím své matky doložil lékařský nález MUDr. S. z 21. 11. 2019. Dále matka žalobce vznesla námitky proti hospitalizaci s ohledem na nutnost jeho adaptace na nové prostředí a nespolupráci a zdravotní postižení. Další termín nástupu na hospitalizace byl dne 29. 1. 2020 s upozorněním, že pokud se k uvedenému vyšetření nepodrobí, může tato skutečnost zabránit posudkové komisi v podání požadovaného posudku. K hospitalizaci nedošlo a dne 20. 1. 2020 podala matka žalobce písemné vyjádření s tím, že zdravotní stav jejího syna je zjištěn posudkovými lékaři. Posudková komise dospěla k závěru, že v daném případě nemohlo být stav věci vůbec zjištěn, resp. nemohl být zjištěn v rozsahu nezbytném pro vydání posudku tak, aby v něm nebyly důvodné pochybnosti, a proto byl případ vrácen bez zpracování posudku.
24. Dne 21. 2. 2020 vyzval žalovaný matku žalobce ke sdělení, zda se žalobce podrobí psychiatrickému vyšetření za hospitalizace, s poučením, že pokud ve stanovené lhůtě žalovanému neodpoví, může být příspěvek na péči nepřiznán. Výzva se dostala Z. V. do dispozice 28. 2. 2020. Dne 2. 3. 2020 matka žalobce odpověděla žalovanému, že žalobce se

nedostaví k hospitalizaci, neboť s ohledem na nutnost jeho adaptace na nové prostředí by vyšetření nebylo objektivní.

25. Následně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Posouzení žalobních námitek:

26. Žalobce předně namítal neúplnost a nepřesvědčivost posudku posudkové komise MPSV a prvostupňového posudku. Tuto námitku krajský soud shledal nedůvodnou, neboť se mýlí s důvodem, na kterém je vystavěno napadeného rozhodnutí. Žalobce jako žadatel o příspěvek a oprávněná osoba, jejíž zdravotní stav je třeba posoudit pro stanovení stupně závislosti ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o sociálních službách, byl podle písm. b) tohoto ustanovení povinen mj. podrobit se vyšetření zdravotního stavu lékařem plnicím úkoly Okresní správy sociálního zabezpečení, popř. lékařem určeným Českou správou sociálního zabezpečení. Podle odstavce třetího téhož ustanovení může být po předchozím písemném upozornění příspěvek nepřiznán, jestliže žadatel o příspěvek nesplní některou povinnost uvedenou v odst. 1 a 2. Žalobce byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření na psychiatrické klinice Fakultní nemocnice v Ostravě v termínu stanoveném posudkovou komisí MPSV, která je v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., orgánem posuzujícím zdravotní stav. Jak dovodila konstantní judikatura, vyšetření posuzované osoby při zpracování posudku o zdravotním stavu žadatele je zásadou, o to více to pak platí v případě, kdy posudková komise zjistí rozpor mezi lékařskými zprávami, sociálním šetřením a vlastními posudkovými závěry, kdy tyto je nutno odstranit právě vyšetřením posuzované osoby. Konečně, nevyšetření žalobce a neodstranění těchto rozporů bylo jedním z nosných důvodů vedoucích k zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Ads 271/2018 – 34. Posudková komise vysvětlila, z jakého důvodu vyžaduje vyšetření žalobce za jeho hospitalizace, přičemž za zásadní považovala skutečnost, že jak sociální šetření, tak podklady pro zpracování jednotlivých lékařských zpráv byly pořizovány převážně s matkou žalobce, nikoliv s žalobcem samotným, přičemž mezi údaji sdělenými matkou a lékařskými závěry a posudkovými závěry jsou rozpor.
27. K tomu soud dodává, že tato skutečnost je ze správního spisu zcela markantní. Údaje udávané matkou žalobce jsou přitom v rozporu se sdělením třídní učitelky žalobce, podle které žalobce nepotřeboval pomoc při stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieně i péči o zdraví, byl zcela orientovaný a měl přiměřené duševní kompetence, byl schopen sám organizovat svůj volný čas, chodit do supermarketu a dojíždět do školy z vzdáleného bydliště, matka žalobce naopak udávala, že žalobce vyžaduje stálý dohled a její zvýšenou péči, mj. že nevychází, neboť se neorientuje, není schopen se sám obléct a obout, není schopen sám vykonávat hygienu (viz odstavec 7. tohoto rozsudku). Tyto matkou uváděné skutečnosti jsou rovněž v rozporu s dosavadními závěry posudkových lékařů i posudkové komise. Jak vyplývá ze správního spisu, v řízení o příspěvku na péči, který předcházal tomuto řízení, došlo ke stejné situaci, když posudková komise MPSV dne 29. 6. 2015 nebyla schopna posudek vypracovat z důvodu, že „doloženými lékařskými nálezy nebyl dostatečně objektivizován zdravotní stav a PK MPSV trvá na závěru, že je nezbytné psychiatrické vyšetření za hospitalizace“. Za této situace bylo vlastní vyšetření žalobce pro přesvědčivost a úplnost posudku podle názoru krajského soudu nezbytné. Úvahy matky žalobce o tom, že žalobce se musí delší dobu adaptovat a výsledky vyšetření by tak nebyly správné, nejsou podloženy žádnou lékařskou zprávou, která by vyšetření za hospitalizace z důvodu zdravotního stavu žalobce vylučovala, když tento závěr je ryze

odborný. Nadto jsou v rozporu se závěrem psychiatra, člena posudkové komise, který při znalosti žalobcovy diagnózy a anamnézy neshledal žádnou kontraindikaci vyšetření za hospitalizace.

28. Žalovaný i posudková komise poučili žalobce, že nedostaví-li se k lékařskému vyšetření, vystavuje se nebezpečí nepřiznání příspěvku. Žalobce se přesto vyšetření nepodrobil a žalovaný tak postupoval v souladu se shora citovaným ustanovením § 21 odst. 3 zákona o sociálních službách, když žalobci příspěvek pro nesplnění jeho povinnosti vyplývající mu z § 21 odst. 1 písm. b) zákona o sociálních službách, neboť její nesplnění bránilo zjištění jeho zdravotního stavu.
29. Kvalita posudku, který byl zpracován v průběhu odvolacího řízení, je tak irelevantní, neboť tento nebyl dokončen a nebyl ani takto použit jako důkaz pro závěr o zjištěném zdravotním stavu žalobce, který nemohl být pro nesoučinnost žalobce učiněn. Za této situace krajský soud zamítl návrh žalobce na zpracování srovnávacího posudku svého zdravotního stavu, neboť zde není posudek posudkové komise MPSV, se kterým by jej bylo možno porovnat. Stejně tak krajský soud neprovedl navržené lékařské zprávy, neboť jeho námitky, které jimi mají být prokázány, směřují do špatně zjištěného zdravotního stavu, ačkoliv ten nebyl pro nesoučinnost žalobce zjištěn, a není důvodem pro zamítnutí žádosti o příspěvek.
30. Žalobní námitka tak není důvodná.
31. Žalobce dále namítal, že zde nebyly dány důvody pro lékařské vyšetření žalobce za hospitalizace, a že tato by nebyla účelná pro nutnost delší adaptace. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou, když volba prostředku, resp. způsobu vyšetření, je plně v kompetenci posudkové komise a jeho odborného lékaře. Rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu žalobce je jeho psychický stav a diagnóza netypického autismu a ADHD, odborný lékař – psychiatr – byl součástí posudkové komise, která k nutnosti osobního vyšetření žalobce, nikoliv ambulantně dospěla. Žalobce přitom své námitky k volbě vyšetřovací metody koncipoval pouze na základě vlastní úvahy, nepodepřené jasným odborným závěrem, že hospitalizace je u žalobce vyloučena, a tak nejsou důvodné. Pouze na okraj krajský soud podotýká, že – jak vyplývá ze správního spisu – hospitalizaci žalobce za účelem diagnostiky a léčby marně navrhovala i ošetřující lékařka MUDr. F. v roce 2011 a 2012, tedy ani ze správního spisu žádná kontraindikace hospitalizace z laického pohledu nevyplývá.
32. Žalobce dále namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav, zda žalobce měl či neměl při studiu na základní škole asistenta pedagoga, a dále procesní pochybení, kdy nebylo posečkáno opatrovníkově vyjádření se k výzvě k součinnosti a konečně pochybení při sociálním šetření v roce 2016 a nepožádání školy o spolupráci. Ani jedna z těchto námitek není důvodná. Vzhledem k tomu, že nebylo možno zjistit žalobcův zdravotní stav, jsou případná zjištění či nezjištění žalovaného o tom, zda žalobce měl či neměl osobního asistenta, bez významu pro posouzení věci. Stejně tak nedůvodná je námitka, že mělo být posečkáno na opatrovníkově vyjádření se k výzvě k součinnosti, kdy pro zdravotní stav se nemohl dostavit k nahlížení do spisu. Žalobce byl prostřednictvím svého opatrovníka vyzván k součinnosti, na což bylo reagováno, pokud se následně již opatrovník nevyjádřil, resp. se vyjádřit nemohl z důvodu dlouhodobé indispozice, pak postup žalovaného, kdy upozornil opatrovníka na možnost se nechat zastoupit, není v rozporu s žádným

procesním ustanovením a nevede ani k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Škola žalobce o spolupráci požádána byla, jak bylo uvedeno výše, a rozpor mezi zjištěními při sociálním šetření a závěry posudkového lékaře a posudkové komise mělo odstranit právě vyšetření žalobce, kterému se nepodrobil. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že shledává zcela správným postup žalovaného, který vyzval žalobce k opakovanému sociálnímu šetření, když od posledního sociálního šetření uplynula doba již čtyř let, a lze předpokládat změnu zdravotního stavu. Ani v tomto směru žalobce přes výzvu neposkytl součinnost a sociálnímu šetření se nepodrobil a i tím porušil shora citované ustanovení § 21 odst. 1 písm. b) zákona o sociálním šetření. Napadené rozhodnutí však na tomto porušení povinnosti žalobce vystavěno není, proto toto soud dodává pouze obiter dictum.

33. Vzhledem k tomu, že žádná žalobní námitka nebyla důvodná, krajský soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, který v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. (výrok II.). O odměně ustanovenému zástupci bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 3. února 2021

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně